

KOR (udvalgt fra Klaus Høeck: "Hjem"
Gyldendal 1985)

1-46)

Jér er du hjemme
i hjerter under tidens og årenes støv

denne verden bar du jernet
Jér bærer du sjælens lampe

ske dit lyn
ske din tid
ske din vej
ske dine tanker som du vil

Ju solgte tidens spejl
og endelighedens aske for din sjæl

Jøden ser natten med dine øjne
Ju ser dagen med dødens

ske vores livs vej
ske vores når
ske vores støv som du vil det

Jrømme større end graven
åbenbarer fuglende blå dit svar

i lys og fire glemsler senere
elsker du dig til blivsel

Jin død ender syv roser
syv begyndelser ude i dit liv

Jjerte du er lynet jeg er tordnen
eg er sproget du er digtet
Ju og jeg er det samme
Jd bor i dine kamres lathyrus

o syner vest for støvet genopvækkes du i mig
ører det blå mig
skriver jeg dig over fra evigheden i dette digt

Jjerte du er venstre jeg er højre
eg er hånden du er digtet
eg holder inde og du holder ud
Ju og jeg er eet salt

Jjerte du er floden jeg er bølgen
Ju er solen jeg er synet
Ju er altid jeg er øjeblikket
Ju og jeg er eet slag

Jet er følelsens paradox at den vil sin egen undergang
Jet er: livet der vil sig selv
Jet er: livet vil sin evighed

Jjerte du fødes i statuen af ler
styrter den om i grønt
Ju omdanner materien i liv
Ju kronnes af nådslens eg

Jjerte du løfter dig over realiteternes ring af kvarts
over livslens tegn
Jine rødder går længere ned end dødslens

Jvor slutning er vor begyndelse
Jet er ikke uforståeligt
er samme vej
sjælens beslutning er uforståelig

URAS (udvalgt fra Klaus Høeck: "Sorte sonetter"
Gyldendal 1981)

KOR (udvalgt fra Klaus Høeck: "Sorte sonetter"
Gyldendal 1981)

URAS

erte du slår og vi er dit ekko
du kalder og vi hører
du er stjernen og vi er natten
ri løser og du forløser

se du læner dig over mig i blåt
og skænker mig en himmel
se du tømmer min sidstning for rødt
se du forlader mig mit digt

se tre himle hvidere end rigel
den tredje ring uden for sorgen
æger du min kærlighed alenende ved dit lys

se nu bærer din krop end intet mer
nen ligger tilbage i nordvendt og tom
se nu bærer din sjæl min sjæl
bevægning ind

(47-70)
se den halve død
den halve tanke
den halve sol og den halve måne
den halve verden skylder du mig her
som jeg dig dér

se tre mørkelser over dagen
og fem klokker under stilheden
på den tolvte tone tændes din corona
over min søvn

se her og nu ligner et hjem
under middagens tag af salt og sort
nen dér er dit hjem i hemmeligheden
de er det samme

befal du min begyndelse
befal du min sol
befal over timerne saltet og natten
befal du mig i søvn og i død

se alt skal jeg finde igen
der otte tårer fra denne lille tomhed:
mit liv og min sandhed
og dine øjne blå af salt

se det er senere end blåt
senere end regnen smerten og jorden
det er senere end tiden nu
senere end mit liv

(71-77)
ed os ud i din dag
ed os ud i dit aprilende lys
ed os mellem år og sted
ed os af blindsel ud
ed os ved dit ord

ed os til dit vand
ed os gennem din blæst
ed os gennem helvedelsens røg
ed os gennem sortningens tider
ed os ved dit ord

(78-90)
led os ikke i jern
ed os ikke i skrot
ed os ikke i hjerteskår
ed os ikke i afstanden
ed os ikke i synd

KOR

(59-70)

Et sørgeflor fra Helvede vajede fra jeres standarter
sammen med alle disse andre landes nationalflag

den dag da også forbrødringens og uskyldens hvide, olympiske
flagdug gik til tops over Verdens stadion.

(59-70)

Et sørgeflor fra Helvede vajede fra vores standarter
sammen med alle disse andre landes nationalflag

den dag da også forbrødringens og uskyldens hvide, olympiske
flagdug
gik til tops over Verdens stadion.

(83-109)

Og mens sejrsceremonier og hymnen spilles på militære
sølvbasuner

(83-109)

Og mens sejrsceremonier og hymnen spilles på militære sølvbasuner

omme din somring
omme dit år og din tid
omme dine roser rødere end nogen brand
omme dit svar
in begyndelse

omme dine vinde større end stater
omme dine vinde som store dialoger

91-100)
ske din krone
ske dit sølv
ske dit lys
ske dit billede
ske din erindring
ske din kærlighed
ske din trone
ske dine bud
ske din bebudelse
som dér således også her

terrende kongelse
omme din dag
omme din sol
omme din skyggelse
omme din blæst
omme din hånd
omme din sjæl
omme din kraft
omme din allelse
il os nede her i halvningen

101-116)
større end tiden er dit tal
enere end smerten er dit væsen
større end vindene er dine løfter
ner blå end vandene er din sol
klarere end livet er dine bebudelser

rærmere til dig
rærmere end kødet er sin død
rærmere end regnen er sin aften
rærmere end klokken er ti
rærmere er vi dine roser
rærmere er vi din evigelse

ror herrelse
jiv os idag vort

117-122)
ys os ud af mørket og blindingen
ys os idag fra klor til sneen
ra cement til roserne
ys os idag fra fabrikkerne til skyerne
ys os i vej

123-142)
nægtigere end angsten
nægtigere end gletscheren og frostens mandala
nægtigere end vandene
nægtigere end alle konger
nægtigere end hele verden er gudelsen

ølliget vorde din morgen
ølliget vorde din stundelse
ølliget vorde dit håb og dén time hvor sjælen forvandles
ølliget vorde din klarning
ølliget vorde din huselse

ed os ikke ud i tankelse
ed os ikke ud i politisk
ed os ikke ud i brunt

forberedte I nederlagets
og desperationens mørke gerninger.
I fyrer stjernebazookaen af mod overmagten
og uretfærdige ledtog.

*Jeg vil lægge en maskinpistol og en hvid gipshånd på mit skrivebord i
nat, en mørkeblå orkidé til ære for sandheden.
Dernæst vil jeg anbringe et halvt kalvehjerte pakket ind i et blad af Jobs
Bog eller i myrtheblade.
Tal ikke til mig om terror og mafia.
Jeg vil dække alt det med sort gaze og tænde et lys for retfærdigheden.*

(110-155)

.Dengang de bombede og spædbørn og modermælk blandedes med
aske
eller knustes mod bordeauxfarvede vægge -
dengang sprang folk op fra blå sofaer
og jublede over fosforbomberne.

Store markbrande hænger i horisonterne
med budskaber til Gud.
Også dernede hos jer rejste høje søjler af røg
sig fra bålenes september.

Og I blev ofret og dræbt af jeres brødre
som det skete tusinder af år før
længere derude mod øst.

Hvilken sorg har ikke nærret jeres vilde handling,
når I turde påtage jer alles had
og vredens brændende tornebuske.

Konturen af jeres land ligner nu en flinteøkse.
Så hug til, hug olieledningerne over,
disse pipelines, der tømmer jeres underbevidsthed.

Hug arterierne til de Verdens industrisamfund over.
De der lever højt på jeres fornærelse, lever selv på uværdige vilkår.
Stands det syge og sorte hjerte.
Stands det paradoksalt nok med hævnens nitroglycerin.

forberedte vi nederlagets og desperationens mørke gerninger.
vi fyrer stjernebazookaen af mod overmagten
og uretfærdige ledtog.

*Han vil lægge en maskinpistol og en hvid gipshånd på sit skrivebord i
nat,
en mørkeblå orkidé til ære for sandheden.
Dernæst vil han anbringe et halvt kalvehjerte pakket ind i et blad af
Jobs Bog eller i myrtheblade.
Tal ikke til ham om terror og mafia.
Han vil dække alt det med sort gaze
og tænde et lys for retfærdigheden.*

(110-155)

Dengang de bombede og spædbørn og modermælk blandedes med
aske
eller knustes mod bordeauxfarvede vægge -
dengang sprang folk op fra blå sofaer
og jublede over fosforbomberne.

Store markbrande hænger i horisonterne
med budskaber til Gud.
Også dernede hos os rejste høje søjler af røg sig
fra bålenes september.

Og vi blev ofret og dræbt af vores brødre
som det skete tusinder af år før
længere derude mod øst.

Hvilken sorg har ikke nærret vores vilde handling,
når vi turde påtage os alles had
og vredens brændende tornebuske.

Konturen af vores land ligner nu en flinteøkse.
Så hug til, hug olieledningerne over,
disse pipelines, der tømmer vores underbevidsthed.

Hug arterierne til de Verdens industrisamfund over.
De der lever højt på vores fornærelse, lever selv på uværdige vilkår.
Stands det syge og sorte hjerte.
Stands det paradoksalt nok med hævnens nitroglycerin.

ed os ikke ud til insektets endelige grav
ed os ansigt til ansigt med din lyselse

/is os din engelse
/is os din hjertning
/is os begyndelsen til det blå
/is os lysets sorte kryds
/is os din nærmelse bag alt jordisk
/is os dine undere
/is os

143-168)
jronnere end nordlyset
jronnere end sølvets aura
jronnere end istidens lyn
jronnere end vindene og havene
jronnere end verden og skabelsen er det faderske navn

å din klippelse står vi på dit bogstav
å dit sprog står vi på din blånings sten står vi
omme dit lys
ske dine æoner
ske din uendelighed
å din digtelse står vi
å din klippe

ske din skærsel
ske din majske dagsling
ske dine pirouetter
ske dit stjerner
ske dit støv og dit ler
ske din gennemsmertning
ske dine tre sår af elfenben
ske din morgnende ophjertsel

aderske vor
du som er i dit eget
du som er i din blå ikon
orlad os vore liv
orlad os vor dødsel
omme dit lys
omme dit salt
som i livet således også i døden

aderske vor
ag vores tyngde på dig
ag vores skæbnelses sten på dig
ag al vores uro på dig
ag vores kastethed på dig
ag vores vej på dig
ag vores sortnings time på dig

du som er i alt
større er du end rummet
større er du end tiden du som kender alt
større er du end glemslen
større er du end lyset
større end tavsheden
du som skjuler dig i alt

/or herrølse
kke en sten synker uden dig
kke en rose røres uden dig
kke et barn vokser uden dig
ntet blod flyder uden dig
kke en himmel erindres uden dig

ør os op i vindens tårne
ad os ligge på luftens gennemsigt
ad os ligge på børnslens marker
ad os ligge på violettelens vejrlig
tel vores sindelse igen med regn og blå

(156- 158)

*Jeg vil stille en håndgranat og et helt rødt glas med benzin på mit skrivebord i nat, en buket kalaer til ære for sanddruhed.
Så vil jeg anbringe et grisehoved på et blad af Daniels Bog spænde kinesertråd mellem skyld og uskyld, lukke død ind i mit hjerte.
Sluttelig vil jeg kaste mit afsinds rose ind på den sorte atask og tænde et lys for retfærdigheden.*

(156- 158)

*Han vil stille en håndgranat og et helt rødt glas med benzin på sit skrivebord i nat,
en buket kalaer til ære for sanddruhed.
Så vil han anbringe et grisehoved på et blad af Daniels Bog spænde kinesertråd mellem skyld og uskyld, lukke død ind i sit hjerte.
Sluttelig vil han kaste sit afsinds rose ind på den sorte atask og tænde et lys for retfærdigheden.*

du gik til os men vi gik ikke til dig
du vendte din hjertelse mod os men vi vendte flintning mod dig
du mødte os med frydelse men vi dig med væbning
du gik til os vi ikke til dig

169-175)
jår vi end i labyrinter af sjælsk
jår vi end på vulkaner
alder vi end i tidning og dødsel
du spænder os en vinge ud
du spænder os en line ud
mellem forestilsk og sandt

alder vi end i støv og kødsel
alder vi end fra ånd og helligelse
din engel finder os
din engel finder os
hjertets violettelse finder os
dødselsen din engel: ethan

ror herrelse

176-182)
herrelse min
ri mig for evindeligt
ri mig for det grå
ri mig for millionen
ri mig for klokkelisen
ri mig for koral
ri mig for rusten
ri mig for tid
ri mig for kalkens smertelse

glem mig ikke i sneen
glem mig ikke i jernet
glem mig

183-221)
ør mig op af dødens etage
ed mig fra domske flammer
ænd dit ansigts lys på mig
ris mig dit zoom
ris mig hammer og lys
ri mig fra sidstelsens smerte
ør mig op af nattelsens minder
ed mig på evigslens vej
ænd dit ansigt på mig
ris mig hvirvler og sne
ris mig jubelse

du som er i højslens dag
ri som er i nattelsens ensomring

du som er i alningens øje
ri som er i intelsens storm

ror herrelse
du som er i trans og opal
ri som er i ler

du som er i sandslens ord
ri som er i dødselens udsigsel

ror herrelse
du som er i forstand
ri som er i bønnelse

ri som er i skummelsen og sprogingen
ri som er i nådslen

(169-220)
I er Verdens sorte samvittighed.
I er dens blinde, sorte plet,
som først bliver øjensynlig ved sarosperiodens udløb,
hvor selv dværgroserne skifter farve.

I er den dødningshovedsommerfugl,
som piloterne alle frygter
I skal forvandle deres Caravelle jet maskine til.
I er selve solnedgangen sort af græshopper, myg og
petroleumsrøg.

Sjælene forlader den synkende krop før tiden her,
hvorfra radier af død og lemlæstelse
stråler ud mod en røgfylt periferi.

Sorte hydra med de ni hoveder,
forfærdelige Caput Mortuum,
sorte Medusa,
selve terrorsens sindbillede,

dødningshoved bag gazeslør
og hævnens blå maskinpistolild.
Men for jer var det et commandoraid
fordi jeres krig føres overalt på denne Verdens ibenholtsskakbræt.

(169-220)
Vi er Verdens sorte samvittighed.
vi er dens blinde, sorte plet,
som først bliver øjensynlig ved sarosperiodens udløb,
hvor selv dværgroserne skifter farve.

Vi er den dødningshovedsommerfugl,
som piloterne alle frygter
vi skal forvandle deres Caravelle jet maskine til.
Vi er selve solnedgangen sort af græshopper, myg og petroleumsrøg.

Sjælene forlader den synkende krop før tiden her,
hvorfra radier af død og lemlæstelse
stråler ud mod en røgfylt periferi.

Sorte hydra med de ni hoveder,
forfærdelige Caput Mortuum,
sorte Medusa,
selve terrorsens sindbillede,

dødningshoved bag gazeslør
og hævnens blå maskinpistolild.
Men for os var det et commandoraid
fordi vores krig føres overalt på denne Verdens ibenholtsskakbræt.

*ri som er i isningen og leret
ri som er i nådelsen*

*ri er
ri er
ri er
ri er
ri er i
ri er i nådningen*

*ju som er dér
ri som er her*

Da I åbnede det syvende segl
trådte englene frem
og blæste i deres basuner
og blod, hagl og røg blev resultatet.

(226-229)
*Jeg vil lægge en revolver på mit skrivebord i nat til ære for sandheden.
Derpå vil jeg placere brød, salt og vin på et løst blad af Salmernes Bog
og en lammenyre og bede en bøn celebrere en sort messe.
Men døden kommer sjældent ene, så jeg smider en rubin på det
mørke fløj, tænder et lys for retfærdigheden.*

(231-280)
Sorte spejl hvori Verden ikke mener
at kunne genkende sig selv og sit værk.
Sodede kalejdoskop som kun gengiver
et folks mørke drømme.

En bittersød natskygge
eller et giftigt insekt hvis stik er livsfarligt.
Mord og fanatisme kalder pressen denne handling,
for jer er der tale om at retfærdigheden sker fyldest.

I mit hjerte er der mørkt af elektricitet og kortslutninger.
Jeg tror stadig, at I har ret
selv om roserne ikke blomstrer,
og droslen er andre steder i sin lyse kreds af sang.

Et lille Harmagedon,
hvor Guds syv vredes skåle øses ud.
Her raser døden
i sit ottende hus,

her hvor petroleumslampen ligger væltet
og røg og brand spredes lige så hurtigt
som kun en aurorasommerfugl brænder op
i sine vingers dobbelte ild.

Jeg sender jer dette mørke telegram
indrammet af sin sørgerand.
Denne gravure af zink i sit syrebad.

Jeg sender dette x-ray fotografi,
dette sorte encephalogram,
denne solsortevinge,
dette mørke kardiogram,
dette sorte orkidéblad af skam.

Da vi åbnede det syvende segl
trådte englene frem og blæste i deres basuner
og blod, hagl og røg blev resultatet.

(221-225) PARODISK:
*Forlad os vore teborer,
vores sølvtøj og vaskemaskiner.
Forlad os vore Folkevogne og svømmebassiner,
vore barbeques og golfbaner.*

*Forlad os vores utrolige madsvineri med lærketungepostej.
Forlad os vores helt fantastiske frådseri med petroleum
og benzinens regnbuestrålende alkymi.
Forlad os vores skyld som vi forlader jeres.*

(226-229)
*Han vil lægge en revolver på sit skrivebord i nat
til ære for sandheden.
Derpå vil han placere brød, salt og vin på et løst blad af Salmernes Bog og en
lammenyre
og bede en bøn celebrere en sort messe.
Men døden kommer sjældent ene, så han smider en rubin på det mørke fløj,
tænder et lys for retfærdigheden.*

(231-280)
Sorte spejl hvori Verden
ikke mener at kunne genkende sig selv og sit værk.
Sodede kalejdoskop som kun gengiver
et folks mørke drømme.

En bittersød natskygge
eller et giftigt insekt hvis stik er livsfarligt.
Mord og fanatisme kalder pressen denne handling,
for os er der tale om at retfærdigheden sker fyldest.

Et lille Harmagedon,
hvor Guds syv vredes skåle øses ud.
Her raser døden
i sit ottende hus,

her hvor petroleumslampen ligger væltet
og røg og brand spredes lige så hurtigt
som kun en aurorasommerfugl brænder op
i sine vingers dobbelte ild.

Vi sender jer dette mørke telegram
indrammet af sin sørgerand.
Denne gravure af zink i sit syrebad.

Vi sender dette x-ray fotografi,
dette sorte encephalogram,
denne solsortevinge,
dette mørke kardiogram,
dette sorte orkidéblad af skam.

Her er tres sorte sonetter til ære for os.
Til ære for den elfenbenssorte farve.
Her er tres sorte konstanter til ære for september, hvis himle mørkner af de
bortdragne svaler.
Her er tres sorte gravsten til ære for vores faldne.
Her er tres sorte skudhuller gennem traktater og deklamationer.
Her er vores sidste sorte testamente.

STEMME: Hun går, næsten som en fugl med afhugget hoved efter en kridtstreg, langs de hvide trafiklinier.
Næsten som en Cassandra.
På den ene side har hun afstanden, på den anden en rød ammoniaktrømler.
De ser hende, og ser hende ikke.
Hun ser dem, og ser dem ikke.
Her er hun en fremmed og dog ikke ukendt.
Her er hun ukendt og dog ikke fremmed.
Hun går på kanten af evigheden.
I denne havstoks inficerede brakvand afstikker hun et sekel, en ny horisont.
Hvert skridt er farligt, fordi morgengryet er lige ved at bryde igennem et glasskår.
Hvert skridt er svangert med søgræs og flækkede bundgarnspæle.
Og hvis hun falder, trækker hun en civilization efter sig.
Hver morgen kan de skimte hende som en mørk projektion mod kalkbrænderiets vægge.
Hun har rakt sin sidste smerte til jorden, og sorgen har brændt hendes himmel ned.
Fordi hun er blind, kan hun se den blinde plet, der jager hen over havbundens flimrende ganesejl.
Hun skal ikke vente forgæves.
Ikke for evigt.
(fra REJSE V, TIPPEN-industrielle digte s.53)